

[Anna-Marie Hansen]

Så lad os prøve at finde ud af en praktisk løsning. Mange har nævnt en mulig løsning i forbindelse med sygesikringsbeviset, der har mange fordele, f.eks. at man løbende får et bevis ind ad døren og derved bliver motiveret til at tage sin stilling op til fornyet overvejelse.

Jeg mener, at det enkelte menneskes valg af eventuelt at være organdonor skal respekteres som den personlige beslutning, det er, og den beslutning skal respekteres af de pårørende.

Det er vigtigt, at samtlige partier finder frem til en lovgivning om dødsriteriet og transplantation, samt at der bliver iværksat den nødvendige og stærkt påkrævede oplysning omfattende hele befolkningen.

(Kort bemærkning).

**Margrete Auken (SF):**

Jeg sad og blev helt nervøs, da jeg fik at vide, at der kun var ét etisk standpunkt i dette. Og uden at jeg vil beskyldes for at være uetisk, vil jeg gerne sige, at man godt kan problematisere en anelse.

Vi har faktisk sat mange spørgsmålstejn i SF. Det er ikke et resultat af nogen, hvad skal vi sige, fælles beslutning, at vi er kommet dertil, hvor vi er, men faktisk resultatet af en samtale, hvor det så viste sig, at de fleste – eller efterhånden altså alle – følte sig dækket ind af den definition.

Jeg vil gerne sige, at jeg i og for sig er enig i – altså jeg er personlig enig i – at hjernedøden kan opleves som en mere definitiv beskrivelse, end hjertedød tit har kunnet.

Jeg har også selv været meget optaget af – og har brugt det i mange sammenhænge – at hjernedøden har dette fantastiske ved sig, altså når man tænker over, at ånden har forladt os og kroppen begynder at falde fra hinanden – og det gør den altså; det er egentlig forbløffende, at man kun kan holde en hjernedød i gang i forholdsvis kort tid, fordi det åndedræt, der holder sammen på cellerne, er væk, og det er en blæsebælg, der erstatter det.

Det vil sige: Når Guds ånd ikke længere blæser i os, så er vi ikke længere levende mennesker, men kun rester. Det synes jeg er spændende, det er meget opbyggeligt at tænke over, uden at jeg af den grund vil sige, at alle de andre, der tænker anderledes, er uetiske.

Det, som har været SF's indvending mod, at man bare rask væk erklærede et hjernedødt

menneske for dødt – bare sådan slet og ret – var netop dagligsprogets protest, og dér synes jeg, at nogle herinde kommer for let om ved det komplekse af problemer, som jeg i min ordførertale prøvede at tage frem, og som ikke bare har at gøre med selve det øjeblik, hvor man erklærer et menneske for dødt, men også med hele processen at være døende at gøre og derefter med omgang med lig, begravelse osv. En masse af disse ting opleves langt, langt stærkere hos mennesker, end det fremgår af den debat, vi har i dag.

Det er ikke for at kritisere debatten i øvrigt, men for at sige, at hvis man adskiller det fra alt det andet, så kommer man faktisk meget nemt til at gøre vold på en masse ting, og det er derfor, vi i SF har valgt at sige, at vi ikke vil lave et nyt dødsriterium for at sikre, at den samlede respekt bliver bevaret.

**Jørgen Winther (V):**

Det er forståeligt, at der er mange forskellige synspunkter vedrørende dette forslag også inden for samme parti. Tiden er nu inde til, at der skal træffes en beslutning, og derfor er det godt, at vi har forslagene til debat her i dag.

Min personlige holdning er et kompromis mellem regeringens forslag og Kristeligt Folkepartis forslag. Jeg synes, at regeringens forslag skaber en meget fin balance mellem de tre parter, som er involveret, nemlig den hjernedøde person, dennes pårørende og så de patienter, der venter på et nyt organ, det være hjerte eller nyre. Denne balance opnås især derved, at den person, der er hjernedød, forinden har kunnet sige fra, og det bliver respekteret, således at der ikke bliver udført transplantation. De pårørende har også mulighed for at sige nej.

Regeringens forslag åbner mere end Kristeligt Folkepartis mulighed for, at der kan foretages flere transplantationer, og dermed tager man hensyn til patienterne, der venter.

Der er én situation, som jeg synes kan være noget svær at forholde sig til. Hvis en ung mand bliver erklæret hjernedød og vedkommende har skrevet et donortestamente, og hvis den unge mands mor siger nej til transplantationen, hvad skal man så gøre? I den situation føler jeg helt klart, at man skal gøre, som man tidligere har gjort i Danmark, man skal respektere de pårørendes holdning. Det vil altså sige, at selv om der foreligger et donortestamente, er det ikke